

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Cynthia Langston are treizeci și doi de ani și, asemenea eroinei sale, „face naveta“ între New York și Los Angeles, după cum i-o cere jobul de *market researcher* pentru companii de cosmetice. A început să scrie la vârsta de doisprezece ani un scenariu pentru o *soap opera* intitulată *Yesterday's Desire*, care s-a bucurat de mare popularitate în rândul colegilor ei de la Școala Catolică St. Pius. După terminarea liceului, Cynthia s-a mutat în Chicago și a studiat *creative writing* la Northwestern University, unde a scris cronică de film și de teatru pentru premiul jurnal *The Daily Northwestern*. La scurtă vreme după absolvire s-a mutat la New York și, pe lângă colaborarea cu publicații precum *Film Journal International*, a început o carieră în *advertising* și a pus pe picioare propria companie de *market research*, Consumer Dig. **Între două avioane** (*Bicoastal Babe*, 2006), primul ei roman, a fost ales în topul *Hot Beach Read* de *Star Magazine* și, datorită succesului fulminant la public, continuarea lui urmează să apară cât de curând.

Cynthia Langston

Între două avioane

Traducere din engleză de
MĂDĂLINA TUREATCĂ

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
IUSTINA CROITORU

CYNTHIA LANGSTON

BICOASTAL BABE

Copyright © Cynthia Langston, 2006

All rights reserved.

Published by agreement with Susan Schulman, A Literary Agency,
New York, USA.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune
românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LANGSTON, CYNTHIA

Între două avioane / Cynthia Langston; trad.: Mădălina Tureacă. –
București: Humanitas Fiction, 2009

ISBN 978-973-689-320-9

I. Tureacă, Mădălina (trad.)

821.111-31=135.1

*Această carte îi este dedicată lui Madeline,
cea mai bună prietenă a mea și cel mai mare fan.*

Capitolul 1

Dacă pui orice bărbat să termine fraza „să treci cu mașina pe lângă _____“, o să stea puțin pe gânduri înainte să rostească, în mod evident, „să treci cu mașina pe lângă ei cu focuri de armă“. S-ar putea chiar să ofere un tablou mai complet, adăugând și alte descrieri, de genul „trafic de droguri“, „ghetou“, „război între bande“ sau „Biggie Smalls“, oricine ar fi ăsta.

Dacă pui o tipă celibatară să termine fraza „să treci cu mașina pe lângă _____“, nici n-o să stea pe gânduri: „Să treci cu mașina pe lângă casa nenorocitului, târziu în noapte, ca să vezi dacă e acasă și ce face și dacă e vreo mașină necunoscută prin preajmă, care ar putea fi a unei noi prietene“. Tabloul complet e oferit de la bun început.

Și aici începe și povestea mea. E o noapte de s-o tai cu cuțitul, iar eu, călcând accelerația până la podea, zbor pe străzile de la marginea orașului Chicago. Am pornit, odată pentru totdeauna, ca să aflu ce-a mai făcut prietenul meu, Steve Dunbar, de când ne-am despărțit. (Ce puii mei să mai conteze că am dat ocol casei lui în fiecare noapte din ultima săptămână, că tot n-am aflat nici o brânză. Acum e noaptea cea mare. O simt.)

— Încă cinci străzi, îmi repet eu. Hai să vedem cât de sincer ai fost.

Dau colțul, simțind cum pulsul mi-o ia la goană ca un animal înfricoșat.

— N-am nici cea mai mică îndoială că te uiți singur-singurel la televizor. Doar tu și telecomanda. Hmm, hmm. Mai vedem noi.

Eu și Steve am fost împreună aproape un an și toată lumea, inclusiv eu, era convinsă că eram sortiți unul altuia. Ne-am întâlnit la o petrecere și am început apoi o relație tipică – am ieșit de câteva ori, apoi am mai ieșit de câteva ori și în cele din urmă am început să formăm un tot calduț, numit *relație*. A venit și clipa în care ne-am și spus că ne iubim, părinții noștri au făcut cunoștință, frumosul cuplu a fost admirat de nenumărate ori, întotdeauna în aceeași ipostază drăgălașă, braț la braț. Ca pereche, noi n-aveam nimic deosebit sau neobișnuit, și nici felul în care ne-am despărțit nu a fost deosebit sau special.

— Nu-i vina ta, e vina mea, mi s-a adus pur și simplu la cunoștință, regăsindu-mă astfel în postura altor câteva milioane de femei nevinovate, ale căror inimi au fost frânte pe vecie.

O parte din mine se bucura de siguranța calmă pe care o aveam alături de Steve. Fiecare zi era previzibilă, dar cam pe la treizeci și unu de ani, toate femeile își dau seama că abilitatea de a prevedea înseamnă și o disponibilitate de a depinde de altcineva, parte esențială în procesul de maturizare a oricărei ființe umane. Așa că nu m-am plâns niciodată, nici o clipă. Dar cealaltă parte din mine tânjea după chimvale răsunătoare și orchestre nestăvilite, cu ritmuri care să vestească apropierea unui prinț superb, care apare chiar la țanc. El va veni ca să omoare balaurii ce scuipă flăcări, să mă conducă apoi la trăsura lui și să-mi ofere orgasme multiple înainte de a-mi aduce micul dejun la pat.

Știu, nu poți avea totul. Așa că, din când în când, ar trebui să ne potolim și să ne mulțumim cu ceea ce ni se oferă. Asta până când și el ne lasă baltă și nu ne rămâne decât o cutie de cereale cu ciocolată, vechea Toyota din 1996 și libertatea de a fuma țigări mentolate toată noaptea dacă așa avem

noi chef, fir-ar al dracului! Și exact așa mi-am petrecut eu toată noaptea până în clipa de față.

Inima-mi bate puternic când mă apropii de strada lui Steve. Încetinesc un pic și mă îndrept spre blocul lui. În acest moment, se cer măsuri de precauție. Arunc țigara fumată pe jumătate și ridic geamurile. Dau în surdină muzica tristă. Îmi ascund părul sub șapca de baseball. Mașina de-abia se târăște. E momentul adevărului!

În liceu, pânditul fostului din mașină se petrecea cu frecvență săptămânală. Mereu era părăsită câte o fată. Se închidea în casă și plângea, analizând fiecare cuvânt al discuției de despărțire, înnebunind la gândul că brațele lui o îmbrățișau acum pe alta. Noi, prietenele ei, trebuia s-o motivăm și s-o mai scoatem din casă din când în când. Dar marți seara, după teme chiar nu e nimic de făcut... așa că pânditul fostului a devenit activitatea de bază. Așa te informai, te distrai și ieșai din pasivitatea cu care până atunci așteptaseși pe lângă telefon. Așa era femeia modernă, stăpână pe situație, refuzând să stea acasă și să se lase chinuită de gânduri.

Normal, acum toate aceste femei sunt deja măritate și nici nu se gândesc să pândească vreodată un bărbat. Găsesc că e „imatur“, „jalnic“, „o nebunie curată“ și nu-și imaginează nici în ruptul capului cum poate o femeie singură să recurgă la măsuri disperate și deplasate, ca aceasta.

— Îl urmărești ca o obsedată, mi-a spus soră-mea Anne după prima pândă a apartamentului lui Steve.

— Trebuie să-ți mai aduc eu aminte de câte ori ai stat cu ochii pe casa lui Kevin Benson după ce te-a înșelat cu fufeta aia din Dress Barn? subliniezi eu.

— Da, Lindsey, dar acum suntem femei în toată firea.

— Și pe atunci eram femei în toată firea. Numai că nu erai măritată încă.

— Chiar ești penibilă, Lindsey, și trebuie să te maturizezi. Știi de ce nu ești măritată? Uită-te la tine, uită-te cum te porți!

Uită-te la tine. Ce sfat uimitor de disprețuitor! Oamenii căsătoriți ar trebui expediați pe o insulă. De când se cheamă că ești bună de internat la ospiciu când tu n-ai făcut decât să îl ții un pic sub observație? De parcă m-aș fi dat jos din mașină și aș fi încercat să ascult la fereastra dormitorului. (N-am mai încercat asta de multă vreme. Până la urmă nici nu auzi mare lucru și te mai bagi și în tufișuri, zgâriindu-ți picioarele ca naiba.)

Așa că la dracu' cu oamenii căsătoriți! N-am nevoie de ajutorul lor și n-am nevoie de aprobarea lor. Și chiar că n-am nevoie de ipocrizia lor. Când pe Anne o s-o lase bărbatul pentru secretară, o să mă implor să merg la pândă cu ea, ca sprijin moral și ca să aibă după cine să se ascundă dacă se întâmplă ca el să scoată capul pe fereastră. Mai vedem noi atunci cine e penibil.

Și, apropo, m-am uitat la mine. Din cap până-n picioare. Într-o oglindă mare. Și am văzut o tipă slabă, frumoasă, cu părul lung, blond-închis, despre care Bobby (stilistul meu) spune că e bogat. Am mai văzut și o pereche de ochi verzi frumoși, un abdomen plat și sâni care semănau cu ai lui Elle MacPherson înainte să facă primul copil. În mare, mi-a plăcut de fata din oglindă, pe care am admirat-o pentru independența ei și mi-a plăcut să o am în preajmă. Și, normal, fata aia ținea în mână cel de-al cincilea cocktail Cosmopolitan cu zmeură. În dimineața următoare, m-am uitat iar în oglindă și am văzut o imagine puțin schimbată. Așa că ea poate oscila. În fine. Fetele trebuie să învețe când să nu se privească în oglindă. Asta-i toată șmecheria.

Dar să ne întoarcem la oile noastre. În timp ce mașina se apropie de casa lui Steve, arunc o otheadă în jurul meu, ca să fiu sigură că nu e în grădină sau pe lângă casă. Strada e destul de întunecată și mă concentrez atât de tare, încât încep să mă uit cruciș și mă lovesc cu fruntea de bord. „Au!“ zic eu încet, după care mă las în scaun o clipă, ca să îmi fac o imagine mentală a iminentului rezultat al investigației mele.

Pânditul din mașină poate avea două rezultate. Dacă mașina lui e parcată în fața casei, vei descoperi că a) a ieșit în oraș (în mod sigur are întâlnire cu o blondă măsura 40, o fufă care îl vindecă de ultima despărțire dureroasă) sau că b) e acasă (fără îndoială că face dragoste cu o tipă sau, și mai rău, chiar cu fufa despre care vorbeam). Oricare dintre aceste scenarii o să te înfurie la culme, până în punctul în care îți vine să-i urli obscenități spre ușă, în timp ce bagi mașina în marșarier. Și atunci îți ții respirația și verifici când treci cu mașina a doua oară, în direcția opusă, numai ca să fii sigură că a) mașina lui într-adevăr nu-i acolo sau b) chiar era mașina lui (și nu vreun alt Saab argintiu cu o înmatriculare asemănătoare).

Și dup-aia te simți ca dracu'. Învinsă. În oricare din aceste variante. Pentru că, oriunde ar fi sau orice ar face, el nu e cu tine, ci probabil că e împreună cu altcineva. Și poți să fii sigură de un lucru: el nu-și irosește după-amiaza de duminică dând roată casei tale, tu îți irosești seara de duminică plimbându-te cu mașina în jurul casei lui.

Într-o noapte cu adevărat proastă, poți chiar să dai ocol la tot cartierul și să mai treci o dată prin față. Poate că a ajuns acasă în timp ce tu dădeai ture prin zonă și acum iese din mașină și se îndreaptă spre intrare împreună cu fufa lui. Dacă acest lucru nu s-a întâmplat nu înseamnă că n-ar putea să se întâmple. E foarte posibil.

Într-o noapte foarte, FOARTE proastă, ai putea chiar să parchezi vizavi, să oprești motorul și să cobori. Ai putea să mergi în vârful picioarelor spre casa lui, ținându-ți respirația, atentă la fiecare mișcare și sunet din jur. Pericolul plutește în aer, dar tu ce urmărești de fapt? Cine știe? Poate să vezi dacă luminile de la bucătărie sunt aprinse. Poate să retrăiești visul din copilărie de a fi spion internațional. Sau poate doar să mai simți iar, pentru câteva minute, cum era pe vremuri, când te duceai spre casa lui, încălzită de gândul serii minunate pe care aveai să o petreceți.

Noaptea asta a fost una foarte, *foarte* proastă.

Nu pot să cred. Ce-i în capul meu? De ce-mi fac asta? Dacă mă vede? Mă comport ca o obsedată. Anne avea dreptate. Mai bine mă întorc la mașină.

Dar, subit, îmi crește încrederea în mine. Am tot dreptul să fiu aici, Steve Dunbar e un cretin. Nemernicul care m-a părăsit și mi-a frânt inima. Mincinosul care nu și-a ținut promisiunile, egoistul care mi-a irosit un an din viață...

— Lindsey?

Vai, Doamne! Steve vine pe lângă casă cu o pungă de gunoi în mână. Îngheț dintr-odată, cuprinsă de teroare.

— Ce faci aici?

Pentru o fracțiune de secundă, am o experiență extracorporală. Plutesc deasupra propriului meu trup, îngrozită de imaginea mea pe marginea drumului, în pijamalele groase, cu puloverul din clasa a opta (care are o pată de merlot pe piept) și papucii-rățușcă, cu părul ascuns sub șapca de baseball, nemachiată și duhnind a tutun.

— Am venit să-mi iau... să iau...

Rahat! N-am ce lua. Mi-a adus totul acasă când m-a lăsat baltă.

Steve se apropie până ajunge în fața mea. Fac un pas înapoi.

— Ce? vocea lui trădează mai degrabă curiozitate decât furie.

— Să iau...

RAHAT!

Ridică o sprânceană.

— Dosarele pe care le-am depozitat în podul tău.

Poftim. Câtă imaginație să zic că mi-am depozitat dosarele în podul lui!

E dezorientat, cum e și normal.

— Ai depozitat dosare în podul meu?

— Tu mi-ai dat voie. Nu mai aveam loc pentru ele la mine în apartament.

— Când?

— Mai demult.

— Ăă... nu-mi mai amintesc.

Ridică din umeri. Ce mare scofală!

— Bine, hai să le iei.

Pauză. Trag aer în piept.

— Ai fumat?

— Steve, bolborosesc eu. Lasă, n-am nevoie de dosare chiar acum.

— Dar ai bătut atâta drum pentru ele.

— Păi, eram prin zonă, așa că...

Trebuie să scap de-aici. Face un pas înainte și un zâmbet îi luminează fața.

— Erai prin zonă?

Acum chiar că-mi pierd răbdarea. N-am nevoie de chestia asta. De ce nu mă lasă în pace, nu pot să pierd vremea pândind după bunul plac?

— Bine, Steve. Credeam că o să fiu în stare să scotocesc prin pod, dar acum, că am ajuns, nu prea mai am chef. Așa că plec, da? Să mă anunți dacă găsești dosarele.

Simt cum lacrimile mă copleșesc atât de repede, încât nu mă pot stăpâni. Mă întorc, dau să plec, dar simt cum mâna lui îmi strânge umărul.

— Lindsey...

Nu mă întorc. Nu pot. Vocea lui trădează prea multă suferință și tandrețe. Dar apoi îmi șoptește încet la ureche:

— Ar trebui să suni mai întâi data viitoare.

Alerg spre mașină, cu lacrimile șiroind pe obraji. Nu-mi vine să cred că m-a prins. Nu-mi vine să cred că m-a văzut așa. Știa că chestia cu dosarele e o gogoasă. Știa că îl pândesc. Dar e prea drăguț ca să mi-o spună pe față. Sau se simte prea vinovat. Sau îi e prea rușine de rușinea mea.

În timp ce deschid portiera mașinii, ochii îmi zboară spre stele. Pentru o clipă mă opresc să admir măreția cerului, constelațiile strălucitoare care râd de idioata de mine. Înainte, mă uitam în fiecare seară pe geam și pe prima stea pe care o vedeam îmi puneam dorința ca eu și Steve să ne căsătorim

într-o zi. Acum îmi dau seama că, în serile acelea, în toiul acelor dorințe, am uitat un mic detaliu. Am uitat să-mi pun dorința de a ne căsători unul cu celălalt.

Fără să-mi dau seama că mașina e deja pornită, întorc cheia. Motorul scoate un sunet strident, iar Steve, care pornise spre casă, se oprește și se întoarce. „Pornește și gata“, îmi spun eu. „Pleacă dracului de aici.“ Bag în marșarier, intru pe stradă, roțile se întorc spre dreapta și lovesc dintr-odată o mașină parcată, a cărei alarmă începe imediat să țipe.

Mă uit la Steve, iar el se uită la mine. Soră-mea avea dreptate. Sunt obsedată.

După ce vecinul lui Steve iese și începe să urle la mine și să-mi spună că sunt „o femeie nebună la volan“, după ce vine poliția și se completează procesele-verbale, după ce sunăm la firmele de asigurări, mă întorc acasă. Nu mai plâng. Sunt pur și simplu înghețată. Steve mi-a văzut adevărata față, sunt cea pe care ar fi părăsit-o de mult, dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat.

Ajunsă într-un târziu acasă, îmi fac un ceai, mă târăsc în cada cu apă fierbinte și mă gândesc la viața mea. În timp ce lacrimile curg în apa plină de spumă, îmi dau seama că nu m-am simțit niciodată atât de învinsă și zdrobită ca acum. De fapt, problema lui Steve Dunbar nu e deloc că ar fi un nemernic. Nu e un cretin, un mincinos sau un egoist care și-a încălcat promisiunile. De fapt, e chiar un tip drăguț. Un bărbat bun, tandru și sincer, care pur și simplu s-a trezit într-o dimineață și și-a dat seama că nu mă mai iubește.

Mă cufund și mai mult în apa fierbinte. N-o să mă mai pot apropia niciodată de casa lui. Relația noastră s-a terminat, așa că gata cu pânditul. Nu mai pot decât să sper că n-a fost decât un vis urât. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele, încep să aud tot felul de expresii, al căror ecou pare să confirme faptul că au fost scrise doar pentru mine: *Timpul vindcă toate rănilile. O să treacă și asta. O să fie bine. Mâine o să răsară soarele...*

În colecția **cocktail**
au apărut

- Chris Manby, *Căsătorie din interes*
David Nicholls, *Cine știe câștigă*
Melissa Bank, *Ghid de vânatoare și pescuit pentru fete*
Iain Hollingshead, *Douăzeci și ceva*
Anna Maxted, *Alergând pe tocuri*
Caprice Crane, *Sunt aiurită și se ia!*
Meg Cabot, *Regina gafelor*
Jenny Colgan, *Amanda se mărită*
Melissa Bank, *Magic*
Sarah Ivens, *Ghid de măritiş pentru moderne*
Debra Ginsberg, *Manuscrisul anonim*
David Nicholls, *Dublura*
Anna Maxted, *Am scăpat de griji*
Nina Killham, *Sex, romance și bestselleruri*
Kristin Harmel, *Cum s-agăți un star*
de cinema
Jenny Colgan, *Fetele din West End*
Sarah Ivens, *Ghid de agățat pentru fete moderne*
Meg Cabot, *La măsura 12 nu ești grasă*
Olivia Lichtenstein, *Doamna Jivago*
din Queen's Park
Meg Cabot, *Regina gafelor la New York*
Alison Grambs, *Ghid de orientare*
în Lumea Bărbaților
Clare Naylor, *Pe urmele lui Alice*
Jenny Colgan, *Îți amintești cum a fost*
prima oară?
Nick Hornby, *Slam*

Susan Redstone, *Probeaz-o și pe-asta!*
Giulia Carcasi, *Zodia îndrăgostiților*
Michelle Cunnah, *Confesiunile unei iubărețe*
Leslie Oren, *Ne vedem pe net!*
Caprice Crane, *Vai, ce-am uitat!*
Amanda Goldberg, Ruthanna Hopper, *Celebutantele*
Cynthia Langston, *Între două avioane*

În pregătire

Judy Goldstein, Sebastian Stuart, *Copii de bani gata*